

عنوان مقاله:

کمال پذیری انسان؛ نقطه عزیمت در گفتمان ادیان

محل انتشار:

مجله انسان پژوهی دینی، دوره 8، شماره 26 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

محمدکاظم شاکر - استاد گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه قم

فاطمه سادات موسوی حرمی - کارشناس ارشد علوم قرآن و حدیث دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

کمال پذیری انسان به مثابه چهار راهی است که راه های اصلی مهم ترین ادیان شرقی و غربی، اعم از الهی و غیر الهی، را به هم پیوند می زند و، بنابراین، می تواند نقطه عزیمت درخوری برای گفت و گوی ادیان واقع شود. در ادیان معروف تعابیر مختلفی از کمال و انسان کامل وجود دارد. در آیین بودا از انسان کامل با نام های «ارهاط» و «انسان آزاده»، در اندیشه مردم چین باستان و آیین کنفوسیوس، با نام های «تائو»، «انسان آزاده» و «انسان قدیس» و در زرتشت با نام «انسان آرمانی» تعبیر شده است. اما از منظر اسلام انسان نسبت به سایر اجزای عالم از اعتبار و اهمیت خاصی برخوردار است، به گونه ای که اگر به نهایت کمال خود برسد، از سایر آفریده ها، حتی کروییمان ملا اعلی و فرشتگان عالم فراتر می رود. زیرا دیگر مخلوقات الهی دارای ظرفیت کمال پذیری محدودی هستند، اما انسان چون می تواند مظهر کل اسماء و صفات الهی شود کمال پذیری او نامحدود است.

کلمات کلیدی:

کمال پذیری، ادیان شرقی، عرفان اسلامی، انسان کامل، اسماء و صفات الهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2038198>

